

“העבודה עם קווים אדומים לימדה אותי שהם בעיקר משבשים את התקשורת ופוגעים באיכות החיים”

ילדיה בסביבתו? “אני לא רוצה שהם יהיו חשופים אליו. הסיפור בין שניהם הפריד לילדים האלה את ההורים.”
“השיחררת וגם אחזת? היא והוא בעוד שנה מתחת לחופה, אתה אוסר על הילדים להיות איתה שם? האם נכון לך באופן אישי להתחיל ולשלוט על זהות בני זוגה מהיום באמצעות ניתוב הרגשות שלך דרך הילדים? זה לא משקל כבד לשים על כתפיהם? הם לא יחושו אשמים שבגללם אסור לאמא לאהוב את מי שהיא רוצה? הוגן כלפיהם?”

שתיקה. גם היא המשיכה בשתיקתה. המשכתי: “ובעוד שנתיים מהיום נניח והיא בהריון מבעלה הטרי והם מצפים לילדה מקסימה. הקו האדום שאתה מציב היום עדיין ימשיך לנהל את חייך, את חיי הילדים, חייה, חייו, וחיי התינוקת שטרם נולדה?”
כעת כבר נקלט הנהון של הפנמה בעיניו. “ואיך לדעתך תיראה אז התקשורת ביניכם, שהגעת היום לשפר?”

במהלך הדקות הבאות הוא חשב. שתקנו שלושתנו ואז אמר בגדלות נפש: “אני לוקח בחזרה את הקו האדום.”
“ותשחרר גם את התחושה המכבידה מאוד, שרצחו וירשו אותך?”
“כן.”

פניתי אליה. “זה מספק אותך?”. “כן”, היא השיבה, “תודה.”

“באָהנה. זה בסדר גמור לשאול ותודה שהגעתם. כבוד לשניכם. אני מבקש מאוד להודות לך. זאת היתה פריצת דרך בלייב. מודה לך על היכולת שהפגנת לפעול לפי מה שאתה מאמין שיעצים את החיוך על פני כולכם. על שהגעת בזריזות למסקנה שקו אדום שאתה מציב היום ביניכם יוביל ודאי לקווים אדומים רבים נוספים מצידה ומצידיך, ולתסבוכות מעיקות מבחינה פיזית ורגשית. באמת כל הכבוד לך ואם תרשי לי אז אני אודה לו גם בשמך. אתם מיוחדים. דואגים לחיוך של הילדים שלכם. עוד משהו?”. ■

מידע נוסף ניתן למצוא בעמוד הפייסבוק:

שיחה עם הורים שסיימו את נישואיהם והאב הטיל איסור רומנטי על האם

צילום: טל פרומן

“קו אדום מונע אוקיינוס כחול”

אותך. לפי דת משה וישראל ‘התרת אותה לכל אדם’. וקו אדום שלך נגדם עלול למנוע ממך את האהבה הבאה שלך.”
“למה?”, שאל.

“העבודה עם קווים אדומים לימדה אותי שהם בעיקר משבשים את התקשורת ופוגעים באיכות החיים. קו אדום מונע אוקיינוס כחול. קו אדום מזמין עוד קווים אדומים. אתה מציב קו אדום, ואז סביר להניח שהיא תציב קווים משלה, וזה לא ייגמר. תעסקו בלנהל קווים אדומים ולייצר חוויות מכאיבות הדדיות במקום לשרטט חלומות ולהגשימם.”

“עם כל אחד אחר אין לי בעיה, מפרגן לה בכיף. איתו לא”, חזר על דבריו.

“יש לי רשותך לשאול כמה שאלות?”

“בטח.”

“אתה נשען על פתגם עתיק ופועל מתוכו, ויש לנו המון כבוד אליו. אבל בוא נאתגר אותו לרגע בדמיון. אתה מסכים איתי שכיום אין ביניכם קשר נישואין והיא כלל לא חייבת באישורך או בדיווח על חייה הפרטיים? אלא אם בן זוגה החדש מהווה סיכון לילדים חלילה, שזה לא המצב כאן.”

“מסכים.”

“ונניח שבעוד שנה הם בוחרים להתחתן. עדיין תעמוד מאחורי ‘הרצחת וגם ירשת’ ולא תאפשר את לידך-”

מעשה בזוג שהיה. והזוג הזה שהפריד זוגיות אך לפני מספר חודשים אחרי שחתם על ‘הסכם לחיים מאושרים בנפרד’ שניסחתי עבורם, ביקש פגישה נוספת, לפתור עניין כלשהו. “אתם שומרים על הסטטיסטיקה, כן? בלי פדיחות”, חייכתי לבואם. “שומרים, שומרים”, הם עשו מאמץ לחייך חזרה ונדמה היה לי שרמת המתח ביניהם עלתה כמה קילו.

“אז על מה אנחנו מדברים היום?”, שאלתי.

“התקשורת בינינו קצת מתוחה לאחרונה ואני רוצה לשפר אותה”, הוא פתח. אחרי שפירט מעט דוגמאות ווידאתי שסיים את דבריו, היא לחשה: “זה בגלל שהוא שם לי קו אדום. הוא לא מוכן שאהיה בקשר עם בן הזוג שלי. לא ליד הילדים שלו...”

“נכון”, הוא אישר.

“מי זה האיש ומדוע לא?”, שאלתי.

“האיש שבגללו נפרדנו”, הוא השיב.

“מה האתגר איתו?”, ביקשתי להבין.

“הרצחת וגם ירשת?!!”, הוא פסק. ודממה השתררה. עם פתגמי מקרא וחז”ל נהוג שלא להתווכח בארצנו.

“אז אני חושב לצערי שהפגישה הסתיימה”, התנצלתי. “מה, למה?”, שאל.

“כי נדמה לי שנתקשה לייצר תקשורת כפי שאתה מבקש. לכאורה הנחתת כאן אקסיומה שנכונה לכל עת ומקום. אבל אף אחד לא רצח אותך, וגם לא ירש